

Begæringen om Fuldbyrdelse fremsendes ad diplomatisk Vej gennem Justitsministeriet og tages til Følge af Fogden, naar denne har fundet, at de foranstaaende Regler ere iagttagne.

Fuldbyrdelsen foregaar efter de Regler, som Meddelelse af fri Proces her i Landet føre med sig. Tilkaldelse af Parterne er uforuden. De almindelige Regler om Paaanke ere anvendelige.

§ 3.

Regeringen bemyndiges til ved kongelig Anordning at sætte denne Lov i Kraft paa Færøerne med de Lempelser, som ifølge disse Øers særegne Forhold findes hensigtsmæssige.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ud over de to i Aarene 1893 og 1894 i Haag afholdte Konferencer til Behandling af forskellige Spørgsmaal vedkommende den saakaldte internationale Privatret, af hvilke Konferencer fremgik den internationale Konvention af 14. November 1896, som foranledigede de to Love af 18. December 1897 om Retternes Medvirkning til Optagelse af Bevis i Udlandet m. m. og om Ændring i § 164 i Lov om Konkurs m. m. af 25. Marts 1872, er der efter Indbydelse af den nederlandske Regering senere sammesteds afholdt to Konferencer med tilsvarende Øjemed. Paa den sidste af disse Konferencer, som fandt Sted i Aaret 1904, blev det vedtaget at tilstille Regeringerne i de repræsenterede Lande et Forslag til en international Konvention om visse civilprocessuelle Emner, indeholdende i det væsentlige de samme Regler som den ovennævnte Konvention af 14. November 1896, til Dels dog i en modificeret og udvidet Skikkelse. Dette Forslag blev under 17. Juli 1905 undertegnet af befuldmægtigede for Frankrig, Italien, Luxemburg, Nederlandene, Portugal, Rumænien, Rusland, Spanien, Sverig og det tyske Rige. Danmark, som ligeledes havde været repræsenteret paa Konferencen, undlød imidlertid den Gang, ligesom Belgien, Japan, Norge, Schweiz og Østrig-Ungarn, at undertegne Konventionen, og den danske Regering lod sig herved for sit Vedkommende lede af den Betragtning, at Forslaget ikke indeholder saadanne Ændringer i den bestaaende Overenskomst,

der ere af afgørende Betydning for dennes praktiske Nytte, og da Ændringernes Gennemførelse, for saa vidt Danmark angaar, vil kræve Lovhjemmel, foretrak man at blive ved det bestaaende.

Forslaget indeholder imidlertid en Bestemmelse om, at Konventionen ikke træder i Kraft til et tidligere Tidspunkt end den 27. April 1909, medmindre den forinden tiltrædes og ratificeres af alle de Stater, som have undertegnet eller tiltraadt Konventionen af 14. November 1896; hvis alle disse Stater undertegne og ratificere Konventionen af 1905, træder denne i Kraft den 60de Dag efter Ratifikationen; men er der blot en af disse Stater, som ikke tiltræder den nye Ordning, kunne de øvrige kun sætte Konventionen af 1905 i Kraft i Forholdet mellem dem indbyrdes og fra den 27. April 1909 at regne, til hvilken Tid de da maa opsiges Konventionen af 1896. Og da den danske Gesandt i Christiania nu har indberettet, at den norske Regering har bemyndiget sin Gesandt i Haag til paa Norges Vegne at underskrive Konventionen, hvorefter denne vil være tiltraadt af alle Danmarks Nabolande, turde overvejende Grunde tale for, at Danmark nu foretager de for at kunne tiltræde Konventionen fornødne Forandringer i sin Lovgivning for ikke at staa som en Hindring for Konventionens Ikrafttræden, saa meget mere som selve de Indrømmelser, der skulle ydes fra vor Side, ikke skønnes at kunne vække Betænkelighed, og man efter 1909 dog vil staa med Valget mellem en Tiltræ-